

Geschrift

Feestelijk bohemiensfeertje

CUTTING EDGE

'Geschrift', Ultima Thule's nieuwe kind, gecreëerd door Wim De Wulf, vertelt het verhaal van Boris, zoon van Stanislas, een getalenteerd vioolspeler en freelance playboy. Gisteren nog aan het feesten aan de achterkant van het zuidstation in Brussel, vandaag in Jalma met zijn blonde vamp 'Irene'. Voor zijn vertrek, een pact. De inzet, een viool. Jarenlang doet Boris alsof zijn neus bloedt tegenover zijn moeder. Dat schijnt aardig te lukken, maar Boris' goedgegelovige, kinderlijke geduld raakt op. Wanneer een pakje wordt geleverd met daarin Stanislas' viool en een briefje 'Boris, gij hebt gewonnen. Stanislas, uw vader' besluit Boris, gedreven door nieuwsgierigheid, onmacht en woede, zijn vader te gaan zoeken. Een queeste naar de waarheid, buiten de vertrouwde grenzen van het alledaagse, vangt aan.

Over de scène hangt een groezelige, mysterieuze sfeer. Enkele 'nadars', oftewel 'dranghekkens', tafels op wieltjes, wat houten kratten en een constante rookwolk dragen bij tot de sobere eenvoud van de vormgeving. Meer vraagt deze scenografie niet, aangezien de kracht van de verbeelding vooral wordt aangewakkerd door de muzikale sfeerschepping van de live-band op scène. Ook de bezielde expressiviteit die uit Filip Peeters' ingenieuze poppen straalt, in combinatie met de fijnzinnige behendigheid waarmee deze worden gestuurd, zorgen voor de creatie van een feestelijk bohemiensfeertje, dat de hele voorstelling wordt aangehouden.

De dynamiek in spel, beweging en scènwissels eisen van de toeschouwer een voortdurende scherpstelling van de zintuigen. Wel wordt deze dynamiek, door de invoer van vertellers, soms net iets te veel verstoord. Op die momenten, waar de toeschouwer het niet wil, wordt hij brutaal uit het verhaal gesleurd. Te veel klank en te weinig beeld dus. Ook zorgt de veelheid aan personages soms voor de nodige verwarring, maar door de sublieme vormgeving van de poppen wordt deze complexiteit omgebogen tot een onomstootbaar pluspunt.

De verfijning in de speelstijl van de acteurs, die overigens een tweetalig parcours afleggen, zorgt ervoor dat elke pop, met haar eigen unieke persoonlijkheid, een autonoom leven leidt op de scène. Van elk personage is een hoekje af. De beste humor nestelt zich in deze speelse subtiliteit. Daarom zijn sommige gekunstelde humoristische kanttekeningen hierbij overbodig. Toch kunnen we er bij deze voorstelling niet omheen dat de meticuleuze

aanpak van Wim De Wulf en de keuze voor de 'geschift' opmerkenswaardige muzikale omlijsting een schot in de roos is. Laat je dus onderdompelen in dit multiculturele bad om daarna meegesleurd te worden in de ontroerende zoektocht van Boris naar zijn vader, maar nog meer naar zichzelf.

Sophie Doutreligne

© Cutting Edge -- 22 May 2010images © Koen Van Overmeiren